

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εδὲς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κρητονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς Κ., (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλη, (συνέχεια). —
Théodore de Banville : ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡῶ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ βρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Ἀ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθή-
σωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔ-
τος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ
διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
παρχίαις ἀναεοῦντας ἡ νωστὶ ἐγ-
γραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
Δισώπου, κομψότατον τομιδιόν, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου
καὶ ὥραιον χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου
Ἀρρίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤ' καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς
ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑβδομά-
δος δυνάμεθα νὰ παρασχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν
ἡμῶν τὸν Α' Τόμον (β' περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος
ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς οὐσῆς δρ.
10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ
ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκό-
νες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ
Κριτικαὶ Μελέται, Ἡθογραφαίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεω-
ρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά,
Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις
τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ
Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας,
διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνειργάσθησαν οἱ ἐγκρι-
τώτεροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶ-
μεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία
τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»
ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Πα-
ναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον
Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ
ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ
ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔ-
τος καὶ δι' ὅ, τι δήποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐ-
κλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ὁ ἔρως τοῦ κυρίου ὑπερεπήδησε τὰ
χωρίζοντα αὐτοὺς ἐμπόδια.

Ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο ἡδὴ σύζυγός της.

Ἡ καρδιά αὐτῆς ἐσκήρτησεν ἅπασα ἡ
ἀντιπάθειά της ἐξηγέρθη βιαιότερα, καὶ
ἐν τούτοις εἶχεν ὁμώσει !

Καὶ ὅταν θὰ ἤρχετο ἀπαιτῶν τὴν ἐκ-
τέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς της δὲν ἔπρεπε
νὰ εὕρῃ παρὰ τὸ ἄψυχον λείψανόν της.

Ἐν τίνι δικαίωματι θὰ ἐπέρριπτεν εἰς
τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐδικαιούτο νὰ φέρῃ
ὁ υἱός της, τὸ σκάνδαλον θανάτου μυστη-
ριώδους καὶ ἀνεξηγήτου.

Δὲν ὤφειλε τάχα χάριν αὐτοῦ νὰ ὑπο-
ταχθῇ τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν νέαν ὑπαρξίν
της, καὶ νὰ θεωρήσῃ ὡς θυσίαν τὸ νὰ ὑπερ-
νικήσῃ τὴν ἀντιπάθειάν της καὶ ν' ἀφο-
σιωθῇ εἰς τὸ ὄν, πρὸς ὃ ἐμειδία χωρὶς νὰ
τὸ βλέπῃ ;

Ἀπήτησεν, ὥστε νὰ μείνῃ μετὰ τῆς
τροφῆς τοῦ μέχρι τῆς ἐκ τῆς Ἰταλίας
ἐπανάδου της, προφασισθεῖσα τοῦτο, ἵνα
τὸ ἀπομακρύνῃ αὐτῆς κατὰ τὰς στιγ-
μὰς ἐκεῖνας.

Ἐφοβεῖτο λοιπὸν μήπως ἀπέναντι αὐ-
τοῦ τῇ λείψῃ τὸ θάρος.

Καὶ ἐν τούτοις ἐπεθύμει νὰ τὸ ἀσπα-
σθῇ, νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὕστατον χαῖρε.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρητῆρει τὸ
φιαλίδιον, ὅπερ εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ τῆς
ἐστίας.

Ἀλλὰ, συλλογιζομένη τὸν υἱόν της, ἀπε-
θαρρύνετο.

Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ τὴν ἡμπόδιζε νὰ τείνῃ
τὴν χεῖρα πρὸς τὸ κομψὸν ἀλλὰ θανατη-
φόρον φιαλίδιον.

Ὅ, τι τῇ ἐφαίνετο τόσῳ εὐκόλῳ εἰς
Ἑλάφον-Πέραμα, ἡδὴ τῇ ἐφαίνετο ἀδύνα-
τον ὁπότε ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς ἐκτελέ-
σεως.

Ἡ ζωὴ ἔχει τόσα θέληττρα καὶ διὰ
τούς δυστυχεῖς ἔτι.

Ἐπὶ τέλους ὀργισθεῖσα ἡγέρθη καὶ ἔ-
τυψε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος.

— Θεέ μου ! εἶμαι ἀνάνδρος ! ἐκράυγασε.

Παρητῆρησεν ἑαυτὴν ἐντὸς κατόπτρου·
ἦτο πελιδνὴ, οἱ δὲ ὀδόντες της συνεκρού-
οντο ἐκ τοῦ τρόμου.

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ δύσκολον ν' ἀ-
ποθάνῃ τις ; ἐψιθύρισε.

Κτύπημα ἐπὶ τῆς θύρας ἠκούσθη· ἡ Σο-
λάνζη ἀνεσκήρτησεν.

Ἄν ἦτο ὁ σύζυγός της !

Ὁ σύζυγός της ! ὁ Ὀλιβιέρος θὰ εἰσῆρ-
χετο καὶ ἦτο ἡδὴ ἰδική του, κτῆμά του.
Ἐν ἀκαρεὶ παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
της ὁ Ρωμαῖος, εἰς οὐ τὰς ἀγκάλας ἦτο
χθὲς ἔτι καὶ εἰς ὃν ὑπεσχέθη ἀπόδειξιν
τινα ἔρωτος.

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἐπίσης εἶχεν ὀρκισθῇ.

Πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο ἔπρεπε νὰ φανῇ
ἐπίορκος ;

Πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τὴν κατέστρεψεν, ἡ
πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τόσον τὴν εἶχεν ἀγα-
πήσει ;

Ἦρπασε τὸ κεχρυσωμένον φιαλίδιον διὰ
πυρετώδους χειρὸς καὶ ἠκροάσθη ἐπὶ στιγ-
μὴν.

Κρότος ἐκ νέου ἠκούσθη καὶ φωνὴ τις
ἀνέκραξεν :

— Ἀνοῖξατε, κυρία.

Ἡ Σολάνζη ἀνέπνευσε· δὲν ἦτο ἡ φωνὴ
τοῦ μαρκησίου. Ὑπήκουσεν.

Ἦτο ὁ φύλαξ, ὅστις ἤρχετο νὰ τῇ ἀ-
ναγγεῖλῃ, ὅτι τὸ δαίπνον ἦτο ἐτοιμον, καὶ
ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν θὰ ἤρχετο, διότι
ἐκρατεῖτο διὰ τῆς βίας ὑπὸ τοῦ στρατη-
γοῦ φὸν Γκέμπεν μέχρι τοῦ πέρατος τοῦ
δαίπνου τῶν ἀξιωματικῶν.

Τοῦτο τὴν καθίστα εὐδαίμονα· ἦτο
ὀλίγων στιγμῶν χάρις, ἣν ἡ τύχη τῇ
ἐπέμπε.

Μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκάθησεν
εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ φύλαξ, ὅστις ἐπηγρύ-
πνει ἐπ' αὐτῆς, τῇ ἀνέπτυξε τὰς διαθέ-
σεις τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ πύργος ἐφυλάσσετο ὡς φρούριον καὶ
ἀπηλάσσετο οἶον δήποτε ἐκτάκτου γε-
γονότος ἢ λεηλασίας.

Φύλαξ ἴστατο ἔξωθεν τῆς θύρας τῆς σκιάδος, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ ἐξέλθῃ ἀνευ ἀδείας.

Ὁ οἶκος ἐλεηλατήθη, τὰ πύραυλα ἦσαν πάντα ἐν ἐνεργείᾳ, ὥς εἰ ἐπρόκειτο περὶ συμποσίου γάμων. Ἐγύμνωσαν τὰ ὑπογεία του καὶ ὁ καμπανίτης ἔρρεεν ἄφθονος. Μετὰ τὴν ἐορτὴν, τὸ χωρίον θὰ ἐκαίετο. Ἦτο τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον πυροτέχνημα!

Ἡ Σολάνζη ἀφῆκε τὸν ὑπρέτην νὰ ὀμιλήσῃ ὀλίγον ἀκόμη, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἀπέλυσε.

Δὲν θὰ ἐγνώριζε βεβαίως τὰ κατὰ τὸν δῆμαρχον, διότι οὐδὲν τῇ εἶπεν.

Μόλις ἤγγιζεν εἰς τὰ χεῖλη τὰ φαγητά, αἷτινα ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν τῇ ἐπεμψε.

Μεῖναισα πάλιν μόνη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ σύρασα τὸ παραπέτασμα παρετήρει τὸ παραδοχὸν θέαμα τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἀνημμένων πυρῶν.

Ἐπὶ πόσον ἔμεινεν ἐκεῖ ἀναίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, ὅπερ τῇ διεπέρα ὅστ' αὖ καὶ σάρκας;

Οὐτε αὐτὴ τὸ ἐγνώριζεν.

Ἐπὶ τέλους, τρέμουσα ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της.

Αἱ ἰδέαι της αἰφνης μετετέτραπην.

Ἐσκέφθη, ὅτι θὰ καθίστατο ἀξία καταφρονήσεως εἰς τὰ ὄμματα τῶν φίλων της, ἂν δὲν ἐτήρει τὸν λόγον της.

Ὁ πρὸς τὸν Ρωμαῖον ἔρωσ της ἀνεγεννήθη.

Ἡ εἰκὼν ἐκείνου μόνη ἔμενε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀμαυροῦσα πᾶσαν ἄλλην.

Ἀπεπωμάτισε τὸ φιαλίδιον.

— Ἀπλοῦς ὕπνος μόνον θὰ ἦναι, εἶπε προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ. Καὶ τὸ ἔφερε βραδέως εἰς τὰ χεῖλη της.

Ἰστατο ὀρθία ἐνώπιον μεγάλου κατόπτρου.

Αἰφνης κατέπνιξε κραυγὴν ἐτοιμὴν νὰ τῇ διαφύγῃ καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα χατῶν.

Ἐν τῷ κατόπτρῳ παρετήρησε φάσμα, ὅπερ, ἀποσπώμενον ἀπὸ τῶν παραπετασμάτων τῆς παστάδος, ἐπλησίαζε πρὸς αὐτὴν μὲ τοὺς βραχιόνας τεταμένους.

Συγχρόνως δὲ φωνὴ ἐψιθύριεν εἰς τὰ ὦτά της:

— Δὲν σοὺ τὸ προεῖπα, ὅτι καὶ χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃς θὰ ἦμαι πλησίον σου;

Καὶ προτοῦ ἡ Σολάνζη συνέλθῃ, τῇ ἀπέσπασε τὸ φιαλίδιον.

— Τὸ εἴξευρα ὅτι θὰ σκοτωθῇς, εἶπε, καὶ διὰ τοῦτο ἀγρυπνοῦσα.

— Πῶς ἤλθες;

— Παράδοξο ῥώτημα! μήπως δὲν γνωρίζω τὸν πύργον ἀπὸ ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια; μήπως δὲν ὑπηρετήσα τὴν μητέρα τοῦ μαρκησίου εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον θάλαμον; ἐγλύστρισα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ὁ πύργος εἶναι ἀφημένος ὅπως διόλου.

— Καὶ τί θὰ γείνω;

— Νὰ προσμένῃς, ἄλλοι ἀγρυπνοῦν γιὰ σένα.

— Ἄλλοι;

— Ναί.

— Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἴσως; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη, παρατηροῦσα ἀτενῶς τὴν Σιμώνην.

— Ναί, ὁ Τρεμόρ, καὶ δὲν εἶναι μόνος!... Ἐλπίζε.

— Εἶμαι ἐλευθέρη;

— Μπορεῖ νὰ γείνω.

— Ὅχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ νέα, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ πρέπει νὰ τελεσθῇ ἐγκλημα καὶ δὲν τὸ θέλω· δός μοι τὴν φιάλην.

— Μήπως ἐτρελλάθηνκα;

— Ἀκουσε, Σιμώνη, οἱ λόγοι σου μὲ τρομάζουν· δὲν εἰμπορῶ νὰ γείνω ἐλευθέρη παρὰ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ...

Ἡθέλησε νὰ εἴπῃ τοῦ συζύγου μου, ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη τὴν ἀπέπνιγε.

— Τοῦ μαρκησίου, ἐξηκολούθησε λέγουσα, καὶ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω· θὰ ὑπερασπισθῶ αὐτόν· μὲ κατέστρεψεν, ἀλλ' ἐπανόρθωσε τὸ σφάλμα του. Ἄς ἀποθάνω ἐγώ.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἀγαπᾷς;

— Ὅχι, ἀφοῦ ζητῶ ν' ἀποθάνω, διὰ νὰ μὴν ἀνῆκω εἰς αὐτόν.

— Ἀφῆσε λοιπὸν νὰ ἐργασθῶν ἄλλοι· σὺ περίμενε. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι διόρθωσις, διότι τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ δὲν γιαιτρεύεται εἶναι ὁ θάνατος.

— Καὶ ἂν ὁ κύριος Τανναὶ ἔλθῃ τί θὰ τοῦ εἴπω;

— Ποιὸς ἔξυρει ἂν θάλλῃ;

Ἡ Σολάνζη δὲν ἀπεκρίθη· τὸ ὕφος τῆς Ἀμώνης τὴν ἐνέβαλεν εἰς ὑπνοῖας.

Οἱ Τρεμόρ καὶ οἱ Σουβραὶ ἦσαν ἐκεῖ, δύο βήματα μακρὰν αὐτῆς· διατί, πρὸς ποῖον σκοπὸν ἦλθον ἐν μέσῳ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ; Ἡννόει ὅτι δὲν τοὺς εἴλκυε μόνη αὐτὴ ἐκεῖ.

Καὶ ἀνεπὸλῃσεν ἐν τῇ μνήμῃ της τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Σουβραὶ τεταραγμένος ἔκρουε τὴν θύραν της· ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ εἶχε ἀποθάνει τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐν τῷ χορῷ, διὰ θανάτου αἰφνιδοῦ καὶ κεραυνοβόλου, καὶ ἐκ τῶν λόγων του ἀνεκάλυψε μέρος τῆς ἀληθείας, εἰς ἣν δὲν ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ.

Καὶ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ παραδοθῇ εἰς ἐκείνον, ὃν κατηράσθη πολυλάκεις, καὶ ὅστις τῇ εἶχεν ἀφαιρέσει πᾶσαν ἔντιμον εὐδαιμονίαν, ἐμάνθανε παρὰ τῆς Ἀμώνης, ὅτι περιεκύκλουν τὸν νυμφικὸν θάλαμόν της. Διατί; ἡννόει ὅτι σκηνὴ τραγικὴ θὰ ἐλάμβανε χώραν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

Θὰ τὴν ἠμποδίζε καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς της, ἀλλὰ πῶς;

Καὶ ἐνῷ ἐσκέπτετο, τὸ ὄμμα ἔχουσα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἤκουσε τὸν κρότον ἀνοιγομένου παραθύρου καὶ εἶτα τὸν θόρυβον ὕελου συντριβομένης.

Ἦτο ἡ Ἀμώνη, ἥτις ἔριψε τὴν φιάλην ἐπὶ τοῦ λειμῶνος πλησίον μαρμαρίνου ἀγάλματος.

Ἡ φιάλη ἐθραύσθη ἐπὶ τοῦ γρανίτου τοῦ ὑποβάθρου.

Ἡ γῆ κατέπτε τὸ δηλητήριο!

ΙΕ'

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῷ κήπῳ, παρὰ τὴν ἔξοδον τοῦ μαγειρείου, ἡ Σιμώνη ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρῶν, εἶδεν ἀνθρώπων βαίνοντα μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, περικυκλούμενον ὑπὸ στρατιωτῶν, οἵτινες τὸν ὠθουν.

Ὑπὸ τὸ ὥχρον φῶς τῆς σελήνης ἐφάνιντο τὰ ἀπαστράπτοντα κράνη.

Τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀπόσπασμα διηυθύνετο πρὸς τὴν αἰθουσαν, ἥς τὰ παράθυρα ἔρριπτον ἀπλετον φῶς εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ πύργου.

Ὅταν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς διῆλθεν ὑπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο, ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ ἀφῆκε βρυχηθμόν.

Ἀνεγνώρισε τὸν συζυγόν της.

— Σίμων! ἐκραύγασεν.

Ἐκεῖνος ἤγειρε πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμειδιάσεν.

Ἦτο ὁ Σίμων αἰχμαλώτος!

Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ!

Ὁ πονηρότερος τῆς ἀλώπεκος λαθροθήρας νὰ συλληφθῇ!

Καὶ ἐπειδὴ ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ἀγωνισά :

— Ἐλθέ, τῇ εἶπεν ἡ Σολάνζη, σπεύσασα εἰς τὴν κραυγὴν αὐτῆς, θὰ ζητήσωμεν χάριν δι' αὐτόν.

— Νὰ ταπεινωθῶμε μ' ἑαυτοὺς τοὺς ληστές;

— Ἐλθέ, ἐπανέλαβεν ἡ Σολάνζη, σύρουσα αὐτήν.

Καὶ διῆλθον αἰθούσας, δωμάτια καὶ προδρόμους ἐρήμους. Τὸ ψῦχος ἐπάγωνε τοὺς ὤμους αὐτῶν.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ἰσόγειον θόρυβος τρυβλίων, ποτηρίων κλάγγισμα, καὶ τοῦ ἀποπωματιζομένου καμπανίτου ὁ κρότος, προσέβαλε τὰ ὦτά των.

Ἐπλησίασαν μετὰ προφυλάξεως.

Ἡ ὑπηρεσία συνεκεντροῦτο ἐκ τῶν μαγειρείων πρὸς τὸ ἐστιατήριον, ὅπερ ἦτο ἀπέραντον.

Ἡ Σολάνζη καὶ ἡ Ἀμώνη εἰσεχώρησαν εἰς τὴν αἰθουσαν χωρὶς οὐδεὶς νὰ τοὺς ἐννοήσῃ.

Ὁ μέγας πολυέλαιος καὶ τὰ πολύφωτα ἦσαν ἀνημμένα.

Ἡ τράπεζα ἦτο πλήρης ἀργυρῶν σκευῶν. Οἱ ἀξιοματικοὶ ἐκάθηντο περὶ τὸν φὸν Γκέμπεν, ἔχοντες τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐπέβαινον τὸ δεῖπνόν των, καθ' ὃ αἱ ἀποθήκαι τοῦ Σεβὰν εἶχον κενωθῇ τῶν παντοειδῶν οἶνων.

Οἱ ἀνώτεροι ἀξιοματικοὶ τῆς Πομμερανίας κατεχρόσθησαν.

Ἡ τράπεζα ὁμοιάζε πεδίου κατόπιν μάχης.

Μεταξὺ τῶν νικητῶν ὑπῆρχον τινές, οἵτινες ἐφάνιντο ἐτοιμοὶ νὰ κατακλιθῶσιν ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ.

Ἐν γωνίᾳ τινὶ ὁ μαρκήσιος, καθήμενος πλησίον τοῦ πυράννου, παρετήρει ἀδιαφόρως τὸν μιανθέντα οἶκόν του, καὶ ἐθεώρει μετὰ καταφρονήσεως τὴν ἀταξίαν ἐκείνην, ἀναμμένων στῳκῶς τὴν ὥραν,

καθ' ἣν ὁ φίλος αὐτοῦ θὰ τῷ παρεῖχε τὴν ἐλευθερίαν.

Τὰ ἀφεθέντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπλα παρεῖξαν ἦσαν ὅμοιον πρὸς τῶν τυμπάνων τὸν κρότον, καὶ δύο στρατιῶται ὑψηλοῦ ἀναστήματος εἰσῆλθον ἔχοντες τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀνδρός, ὃν ὠδήγουν ἐκεῖ.

Ἡ καρδία τῆς Ἀμώνης ἀνεσκίρτησεν ἐν τῷ στήθει αὐτῆς.

Ἦτο Σίμων ὁ νυκτοβάτης, ἀνευ ὀπλου, ἀνευ λαίμοδετου, μὲ τὸν τράχηλον γυμνόν, ἐν ᾧ οἱ μυῶνες ἐξεῖχον ὡς σχοινία.

Ἔστη ὀρθίος καὶ εὐθυτενῆς πρὸ τοῦ στρατηγού, τὸν πῖλον αὐτοῦ κρατῶν ὑπὸ τὴν μασχάλην.

Περιέφερε περὶ αὐτὸν βλέμμα ἡρεμον, σπουδάζων μετὰ περιεργείας τὰς κεφαλὰς, αἵτινες τὸν παρετήρουν, καὶ ἐφαίνετο λέγων :

— Ἐὰν ἤμεθα εἰς τὸ δάσος, ὅπως τὸ πρῶτ' καὶ εἶχον τὸ ὄπλον μου τί πανηγύρι! Ἀξιωματικὸς ἐλθὼν ἔξωθεν ἐπλησίασε πρὸς τὸν φόν Γκέμπεν καὶ τῷ ὠμίλησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Τί ζητεῖς; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς τὸν αἰχμάλωτον.

Τί ἐζητεῖ;

Νὰ ἐκτελέσῃ ἀπλῶς ἡρωικὴν πράξιν.

Περιφερόμενος περὶ τὸ Σεδάν, ὡς λύκος ὠσφραϊνόμενος νωπὰς σάρκας, ἀπήντησε τὸν βουκόλον Βιδόλτ, ὅστις κατέστη ὁ φίλος τῶν Γερμανῶν, οἵτινες κακῶς ποιοῦντες τὸν ἐνεπιστεύοντο.

Ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ Ἰούδας ἐντελέστερος αὐτοῦ.

Δι' εὐτελῆ ἀμοιβήν, ἦτο ἕτοιμος νὰ προδώσῃ τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα του.

Διὰ τοῦτο τὸν ἄφινον νὰ περιφέρηται ἐλευθέρως.

Ὁ βουκόλος ἐπληροφόρησε τὸν Σίμωνα περὶ τῶν διατρεχόντων.

Αὐτὸς τῷ εἶπεν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Πριερέ, οἱ λατόμοι καὶ οἱ φύλακες, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν Φαρζεάς, εἶχον τοποθετηθῇ περὶ τὸν περίβολον καὶ προητοιμαζόν κατὰ τι, ὅπερ ἤθελε τοὺς ἐκπλήξει.

Ἐζητεῖ δὲ τοὺς Τρεμόρ καὶ Σουβραὶ ὅπως τοῖς δώσει θλιβεράν εἰδήσιν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ πατήρ αὐτῶν θὰ ἐφονεύετο.

Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς εὔρη, ἢ νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινον.

Διὰ τὸν θάνατον τοῦ γέροντος ἦτο βέλαιος.

Ὁ γέρον ἀνέμενεν ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ ἱπποστασίου τὸν θάνατον, μειδῶν τὸ μειδίωμα τοῦ δικαίου.

Τὸ αἷμα τοῦ Σίμωνος ἀνέβρασεν.

— Εἰξεύρεις ποῦ εὐρίσκεται ὁ Φαρζεάς; ἠρώτησε τὸν Βιδόλτ.

— Ναί.

— Πάρε τὸ τουφέκι μου καὶ δώσέ μου το' ἂν χρειασθῇ ἀκόμη θὰ χαρῶ πολύ, διότι μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τ' ἀκούσω.

— Τί θὰ κάμῃς;

— Θὰ πάω νὰ ἰδῶ αὐτοὺς τοὺς Πρώσους ποῦ σκοτώνουν τοὺς ἀόπλους γέροντας.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸν πύργον, ἀφοῦ εἶναι ἐκεῖ!

— Θέλεις νὰ πάρῃς τὴν θέσιν τοῦ δη-

μάρχου;

— Ἰσως δὲν εἶναι καλλίτερα, ἀφοῦ ἐγὼ ἤμαι ἡ αἰτία;...

— Τί λές, Σίμων;...

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, εἶναι γραφτό μου.

Καὶ ἐμειδίασεν.

— Ἐπειτα ποῖος ἔξειρε ἂν θὰ προφθάσουν νὰ μὲ σκοτώσουν; δὲν λές ὅτι τοὺς ἐτοιμάζουν δουλείαις; Ἐχε γειά.

Τῷ ἔδωκε τὸ ὄπλον του.

Καὶ ἐχωρίσθησαν μετὰ θλίψεως.

Φεύγων τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Σὲ ἡγάπων, γέρω-Βιδόλτ, τῷ εἶπε. Χαιρετίσματα εἰς ὅλους.

Καὶ ὁ μὲν βουκόλος διηυθύνθη πρὸς ἀπτόμοτον ἀνωφέρειαν παρὰ τὸν δρόμον, ὁ δὲ Σίμων εὐθὺς πρὸς τὰ πυρὰ τοῦ χωρίου.

Ἡ ἐπίβλεψις τοῦ μέρους εἶχε χαλαρωθῇ.

Οἱ ἐξαίρετοι οἶνοι τοῦ Πόρτου καὶ τῆς Βουργουνδίας, οἱ ἀφθόνως ρευσάντες, ἤμβλυνον τὴν ὄρασιν πεζῶν τε καὶ ἵππέων.

Καὶ μὲ τὴν συνήθη τοῖς κυνηγοῖς πονηρίαν ἐφθασεν ἐν τῷ περιβόλῳ καὶ ὀλίγησεν εἰς τὰς ἀποθήκας ὡς ἔγχελυσ, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ.

— Τί συμφοραὶς θὰ τοὺς ἔκαμναν δεκαπέντε γενναῖοι, ἂν ἐπεφταν ἐδῶ ἔξανα! ἐσκέπτετο.

Φύλαξ τις ἐκοιμάτο πλησίον δένδρου, τὸ κράνος ἔχων τοποθετημένον ἐπὶ τῆς κάνης τοῦ ὀπλου του.

Ὁ σιδηρουργὸς τὸν ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

Ὁ Γερμανὸς παγωμένος ἐκ τοῦ ψύχους ἐξύπνησε γογγυζών.

— Νὰ μιλῆσω τοῦ στρατηγού, εἶπεν ὁ Σίμων.

Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦντο.

Ὁ πεταλωτὴς τῷ ἔδωκε διὰ νευμάτων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤθελε νὰ κρατηθῇ.

Ὁ φύλαξ ἐκάλεσε τοὺς συντρόφους του.

Καὶ ἀπὸ φυλακείου εἰς φυλακεῖον μετὰ τινὰς ἐξηγήσεις εἰς ὑπαξιωματικούς πρῶτον καὶ κατόπιν εἰς ἀξιωματικόν τινα, ὁ παραδόξος αὐτὸς ἄνθρωπος συνελήφθη.

Διὰ τοῦτο ἡ Σολάνζη καὶ ἡ Ἀμώνη τὸν ἐβλεπον ἐν πλήρει φωτὶ ὀρθίον πρὸ τοῦ φόν Γκέμπεν.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο εὐθυμος.

Ἄλλ' ἡ ἐυθυμία αὐτοῦ ὁμοιάζε πρὸς τὴν δυσθυμίαν τῶν ἄλλων.

Ἀφῆκε γρυλλισμὸν σημαίνοντα :

— Τί ζητεῖ αὐτὸ τὸ ζῶον;

— Στρατηγέ, εἶπεν ὁ Σίμων, διέταξες νὰ τουφεκισθῇ ὁ δήμαρχος τοῦ χωρίου;

— Νὰ τουφεκισθῇ ὁ δήμαρχος!

Τὸ εἶχε λησμονήσει. Ἀλλ' ἦτο ἀληθές. Εἶναι πράγματα τινά, ἅπερ δὲν ἐπιθυμεῖ τις ν' ἀναπολήσῃ μετὰ τὸ δεῖνόν του.

— Ντὲν ἐντιαφέρει ἐσένα, εἶπε.

— Τὸν κατεδίκασες, διότι ἐσκότωσε τοὺς προσκόπους σου;

— Ἐπειτα;

— Γιατί νὰ σκοτώσῃς ἕνα γέρω ποῦ

δὲν ἔκανε τίποτε; δὲν τοὺς ξάπλωσε αὐτὸς τοὺς δρχγόνους εἰς τὴν Κουφοβαλανιδιὰ ἢ ἄλλου.

— Ποῖος λοιπόν;

— Ἐγὼ τὸ ἔξέρω.

— Ἦλθες νὰ παραντώσῃς τὸ ἔνοχο;

— Δὲν εἶναι ἔνοχος ὅποιος ὑπερασπίζεται τὴν πατρίδα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ποῦ τὴν γυμνώνει, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ γέρω, ὁ ὅποιος εἶναι ἀθῶος, ἦλθα νὰ σᾶς τὸν παραδώσω.

— Ἐσύ;

— Θὰ ἐλευθερώσῃς τὸν δήμαρχον;

— Σύμφωνοι.

— Τὸ ὑπόσχασαι;

— Ἀλλὰζὼ μὲ τὸν ἄλλο.

— Ἐχω τὸ λόγο σου;

— Μετὰ καρδίας.

— Εἶναι ἀνάνδρος ὅποιος δὲν θὰ τὸν φυλάξῃ! Νὰ με.

— Σὺ!

— Ἐγὼ, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔρριξα καὶ καμπόσους ἄλλους; δὲν φταίω ὅμως ἐγὼ καὶ μὴ μοῦ τὸ χρωστεῖτε χάρι.

Ὁ στρατηγὸς προσέβλεψε τοὺς ἀξιωματικούς του.

Ὁ Σίμων τοὺς κατέβαλε διὰ τοῦ ὕψους τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἀνδρείας του.

— Λοιπὸν σὺ ὁμολογεῖς.

— Ὅλος ὁ κόσμος θὰ σοῦ ἔλεγε, ἂν ἤθελε νὰ μιλῇσῃ, πῶς μονάχα Σίμων ὁ πανοῦργος κτυπάει τόσῳ καλῶς.

Ὁ στρατηγὸς ἐμερίμνα ἐλάχιστον περὶ τῆς ζωῆς ὁποιοῦδήποτε; ἀλλ' ἐκινήθη τὸ ἐνδιαφέρον του ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ὅστις τὸν κατεφρόνει, καὶ ὅστις προσέφερε τὴν ζωὴν του, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἰδικήν του.

Ἄλλ' ὁ στρατηγὸς εἰς τὰ ὄρη ἐκεῖνα, μετῆρχετο ἄκραν σοβαρότητα. Εἰς τὸ ὄνομα δὲ τοῦ Σίμωνος ἀνεσκίρτησε.

— Σὺ εἶσαι ὁ Σίμων; εἶπε.

Ὁ σιδηρουργὸς κατένευσε.

— Πανοῦργος εἶναι παρανόμι;...

— Μάλιστα, στρατηγέ.

— Εἶσαι λατροπότης;

— Μάλιστα, στρατηγέ.

— Στραγκαλίζει ἴσως;

— Ὅταν μοῦ τυχαίη, στρατηγέ.

— Ἐ καλὰ, φίλε, ντὲν τὰ στραγγαλίζῃ πειὰ οὔτε λαγκούς, οὔτε ντραγκόνους.

Καὶ ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὅστις ἴστατο ἀναμένων τὰς διαταγὰς του :

— Ἐλευθερώσατε τὸν δήμαρχον καὶ τουφεκίσατε αὐτὸν τὸν πονηρόν, εἶπεν.

Οὐδεὶς μὴν τοῦ προσώπου τοῦ Σίμωνος ἐκινήθη.

— Μὲ τὴν ἀμαξά σου, στρατηγέ, εἶπε, ἐπέρασες σήμερα τὴν πεδιάδα; σὲ σημάδεψα, καὶ ἂν ἤθελα δὲν θὰ πίνες τώρα σαμπάνια...

— Γιατί ντὲν τέλεις;

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον; θὰ σὲ διορθώσουν ἄλλοι.

Καὶ ἐπρόσθεσε :

— Πρόσεχε, ὅταν θὰ περάσῃς αὐριο τὸ δάσος.

Ὁ στρατηγὸς κατέστη πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Πάρετέ τον, εἶπε, καὶ πηγαίνετε εἰς τὰ τεῖχη!

Ὁ Σίμων τὸν ἐκύτταξεν ἐμπαικτικῶς καὶ θέσας τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν ἔδειξεν εἰς τὸν στρατηγόν.

— Αὐτὸ τὸ καπέλλο, εἶπε, ἐτρόμαξε τ' ἄλογά σας ἔς τὴν Κουφοβαλανιδιᾶ. Καλὴ νύκτα, στρατηγέ.

Καὶ ἐνῶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ὠθούμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, δύο γυναῖκες ὤρμησαν εἰς τὴν αἵθουσαν. Ἡ μία, περιβεβλημένη ῥάκη πλήρη κονιορτοῦ, ἡ δ' ἑτέρα, ὠραία ὡς οἱ ἔρωτες, καὶ ἐνδεδυμένη ὡς δούκισσα.

Ἡ γραῖα ἔτρεξε πρὸς τὸν σιδηρουργόν, παρεμέρισε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ.

— Τί ἔκαμες, Σίμων; τῷ εἶπεν.

— Τὸ χρέος μου.

— Θὰ ἀποθάνης;

— Ἐπρεπε, εἶπε ἡ ἐσυλλογιζόμυνα πάντα ὅτι δὲ θὰ πεθάνω ἔς τὸ κρεβάτι μου. Ἐσκοτώσα, μὲ σκτώνουν. Ἐνθυμήσου! θὰ μὲ θάψης καὶ θὰ προσευχηθῇς, Σιμῶν! Ἐχε πάντα ἔς τὸ νοῦ σου, ὅτι σὲ ἀγάπησα ὅταν καλὸς σύζυγος καὶ ὅταν τίμιος ἄνθρωπος ἔχε γειά. Μὴ δείξης ἀδυναμία.

Ἄλλ' ἡ Σολάνζη ἐρρίφθη εἰς τὰς πόδας τοῦ στρατηγοῦ.

— Χάριν, εἶπε.

Ὁ Σίμων ἐστράφη.

— Μὴ ξεπέφτεις ἐμπρὸς ἔς αὐτούς, κυρία, εἶπεν. Ἦθελαν νὰ πεθάνω καὶ πεθαίνω. Ἐπιθυμοῦσα νὰ πέσω πολεμῶντας, ἀλλὰ τῇ ζωῇ δὲν τὴν λυπᾶμε καὶ ἡ Σιμῶν θὰ σοῦ εἰπῇ γιατί, ἔχε γειά καὶ ἂς ἦναι εὐλογημένη ἡ ἡμέρα, ποῦ θὰ ἐκδικηθῶμε!

— Πάρτε λοιπὸν καὶ μένα, ἐκράυγασεν ἡ Ἀμώνη ἡμουν παντοῦ μαζῇ του.

— Εἶναι τρελλή, κύριοι, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Ἄς τὴν διώξουν, διέταξεν ὁ στρατηγός, πηγαίνετε.

Ἡ Σολάνζη ἠγέρθη.

— Εἶναι φοβερόν, ἐψιθύρουν ἀπομάσσουσα τὸν ψυχρὸν ἰδρώτα ὅστις ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου της.

— Ὁ πόλεμος, κυρία, εἶπε ψυχρῶς ὁ φὸν Γκέμπεν.

Ἐσυρον τὸν σιδηρουργόν.

Ἡ Ἀμώνη προσεκολλήθη πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος τῇ ὠμίλησε χαμηλοφώνως:

— Πρέπει νὰ ζήσης, τῇ εἶπεν ἡ ἄν πεθάνης τοῦλάχιστον ἀπόθανε, ἀφοῦ μὲ ἐκδικήσης τὸ θέλω, πῆγαينه.

Τὸν ἠσπάζετο τότε διὰ τελευταίαν φερόν, καὶ διωκόμενη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀπῆλθε τρέχουσα ὡς παράφρων.

Ἐσυρον τὸν αἰχμάλωτον μέχρι τῆς γωνίας τοῦ λαχανοκήπου.

Ὡχρὸν φῶς ἐφώτιζε τὴν θλιβεράν ταύτην σκηνήν.

Μεγάλαν δένδραν ἔρριπτον τὴν μελανὴν σκιάν τῶν γυμνῶν αὐτῶν κορμῶν, κατὰ μῆκος τοῦ λειμῶνος, ξηρανθέντος ὑπὸ τοῦ πάγου.

Ὁ λαθροθήρας ἐβάδιζε γενναίως πρὸς τὸν θάνατον.

Διερχόμενος πρὸ τοῦ ἀμαξοστασίου εἶδε τὸν γέροντα Τρεμόρ, ἐλευθερούμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐφώναζε πρὸς αὐτόν διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἐχετε γειά φίλοι!

Ὁ γέρον ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν καὶ ἐμάντευσε τὰ πάντα. Ἀφῆρσε τὸν πῖλον του καὶ ἔμεινεν ἀσκεπής, ὡς εἰ διέβαινεν ἐνώπιόν του φέρετρον νεκροῦ.

Φθάσας εἰς τὸν λαχανοκήπον, ὁ Σίμων ἐστηρίχθη μόνος ἐπὶ τοῦ τοίχου, τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας κρατῶν.

Δέκα ἄνδρες ἴσταντο κατὰ σειρὰν ἀπέναντί του ἔνοπλοι.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ διέταξε:

— Πῦρ!

Ὁ Σίμων δὲν τοὺς ἔβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν αἵρων, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ συγγνώμην διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Λαθράν.

Ἐπese βληθεὶς ὑπὸ τῶν σφαιρῶν.

Οἱ στρατιῶται ἀπῆλθον καγχάζοντες καὶ λέγοντες:

— Πᾶει καὶ αὐτός!

Ἡ Ἀμώνη ἰγουνπέτησεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λειμῶνος καὶ πάραυτα ἐπανέλαβε τὸν δρόμον της, χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυ, τόσω ὁ πυρετὸς ἔκαie τὰ βλέφαρα αὐτῆς.

Ἡ Σολάνζη ἔπese λιπόθυμος πρὸ τοῦ στρατηγοῦ φὸν Γκέμπεν.

ΙΓ'

Συνελθοῦσα εὐρέθη περιβαλλομένη ὑπὸ διπλῶν παραπετασμάτων ἐκ τριχάπτων καὶ λειοσηρικοῦ κυανοῦ, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἐν τῷ δωματίῳ της παστάδος.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οὐδὲν ἐνεθυμεῖτο. Ἄλλ' αἶφνης φωνὴ θωπευτικὴ ἠκούσθη λέγουσα:

— Σολάνζη!

Ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Ὀλιβιέρον γονυπετῇ πρὸ τῆς κλίνης της.

Εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἀπέναντι αὐτοῦ, ὑψηλὸς τις καὶ ξανθός, ἐνδεδυμένος ὡς ἀξιωματικὸς, ἴστατο ὄρθιος.

— Ἐτελείωσε, εἶπε διὰ γερμανικῆς προφορᾶς.

Προσέκλινε πρὸ τοῦ μαρκησίου καὶ ἀπῆλθε, προηγουμένου στρατιώτου ἀναμένοντος αὐτόν εἰς τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

— Ὁ ἰατρός τοῦ στρατηγοῦ.

— Μήπως...

— Ἐλιποθύμησες, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Ἀ! ναί. Καὶ ἀπέθανεν;

— Οὕτως ἠθέλησε.

— Ταλαίπωρε Σίμων. Καὶ ἡ σύζυγός του;

— Ἀγνοῶ τί ἀπέγεινε. Καὶ οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ τὴν βοηθήσω.

Καὶ πάντοτε γονυπετῆς ὁ Ὀλιβιέρος ἐθεάτο αὐτῆς μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ἐπὶ τέλους εἴμεθα μόνοι, ὑπέλαβε, φέρων τὴν χεῖρα τῆς Σολάνζης εἰς τὰ χεῖλη του.

Ἐκείνη τὴν ἀπέσυρε μηχανικῶς.

— Ἀ! ναί, μόνοι! εἶναι ἀληθές.

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ σοὶ εἰπῶ πόσον σὲ ἀγαπῶ, Σολάνζη;

— Πῶς! θέλεις νὰ μοὶ ὁμιλήσης περὶ ἔρωτος;

— Βεβαίως.

— Ἐδῶ! ἐνώπιον αὐτῆς τῆς νεκρᾶς, ἥτις μᾶς παρατηρεῖ;

Ὁ Ὀλιβιέρος κατέστη πελιδνός.

— Ὑπὸ τὰ ὄμματα ἐκείνης, τῆς ὁποίας μόλις ἐκλείσθη ὁ τάφος, ἐξηκολούθησεν ἡ Σολάνζη. Ὡ! ὅχι ἐδῶ, εἶναι ἀδύνατον.

Καὶ διὰ βιαίας κινήσεως ἐξῆλθε τῆς παστάδος.

Ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν της.

Ὁ Ὀλιβιέρος ποσῶς δὲν ὠργίσθη.

— Ἐννοῶ τὰς ἀντιπαθείας σου, εἶπεν.

Ἄν σοὶ προσέφερα ταξιδίδιον εἰς Ἰταλίαν, ἂν σοὶ ἠτοίμασα ἔπαυλιν, εἰς ἣν θὰ εὖρης πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμήσης, τὸ ἔπραξα διὰ νὰ σὲ φέρω μακρὰν παντὸς δυναμένου νὰ σοὶ ὑπενθυμίσῃ τὸ παρελθόν, μακρὰν τῶν παραπτωμάτων μου, ὥστε τίποτε νὰ μὴ ὑπολειφθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, οὐδὲ ἔχνος κἄν! Ἡ τύχη ἀντιστρατεύεται εἰς τὰ σχέδιά μου. Πταίω διὰ τοῦτο ἐγώ; Θὰ ἦσαι δικαία, Σολάνζη, καὶ θ' ἀναγνωρίσης ὅτι ἔπραξα ὅ,τι ἠδυνήθην.

— Ἄλλ' εἶναι φοβερόν, εἶπεν ἐκείνη, νὰ ὁμιλῇς περὶ τρυφερότητος πλησίον τοῦ τόπου, ἐνθα εἰς ἄνθρωπος ἐξέπνευσεν, ὅταν αἱ τελευταῖαι δονήσεις τῶν πυροβολισμῶν οἵτινες τὸν ἐφόνευσαν ἀντηχοῦσιν ἔτι εἰς τὰ ὠτά μας! Ἀργότερα! σὲ ἱκετεύω, λυπήσου με! Ἀφῆσέ με. Καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν νύκτα ἄφες με μόνην σοὶ τὸ ζητῶ ὡς χάριν.

— Καὶ θὰ μὲ ἀγαπήσης!

— Λοιπὸν, ναί! Ἄλλ' ὅχι ἐδῶ! ὅχι σήμερον! ὅχι ἀπόψε. Ὅχι εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἀντικαθιστῶ μὲ ἀτενίζει μὲ βλέμμα, τὸ ὅποιον μὲ παγώνει καὶ μὲ τρομάζει. Ὅχι πλησίον τοῦ τάφου, τοῦ ἀνοιχθέντος δι' ἑνα δυστυχῆ, ὅστις ἠρωικῶς ἐθυσίασθη διὰ τοὺς ἄλλους! ὅχι ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μὲ τοὺς ληστές, οἱ ὅποιοι τὸν ἐφόνευσαν. Καὶ θὰ σὲ εὐγνωμονῶ ὅσον δὲν φαντάζεσαι. Πάσχω, εἶμαι τεταραγμένη.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠγέρθη, ἔκαμε βήματα τινα σύνοφρος καὶ κατηφῆς.

Ἀνεγνώρισε τὸ δίκαιον τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς Σολάνζης, ἀλλ' ἦτο ἐκτὸς ἐαυτοῦ ἐκ τοῦ πάθους.

Καὶ ἐσκέπτετο, ἂν μόνον ὁ τρόμος τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ φοβία διὰ τὰς συμβάσας σκηνὰς τὴν ἀπεμάκρυνον αὐτοῦ, ἢ μήπως ὁ ἔρως ἄλλου, τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ, δὲν παρενέβαινε μεταξύ αὐτῶν ὡς περ τεῖχος χωρίζον ἔτι αὐτούς!

Παράδοξος ζηλοτυπία τὸν κατέτρωγεν.

Ἄλλως τε πλησίον τῆς Σολάνζης ἦτο ἀκράτητος!

Τὴν εἶχε πληρώσει ἀρκετὰ ἀκριβὰ, ὥστε νὰ ἀπολαύσῃ αὐτῆς ἐν ἀνέσει.

Τί τὸν ἐμελλε διὰ τοὺς ἄλλους; τί τὸν ἐμελλε διὰ τὸν πόλεμον;

Ἐκείνη ἦτο μόνη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ὁ στρατηγὸς φόν Γκέμπεν θὰ ἐσέβετο τὴν πτέρυγα ἐκείνην τοῦ πύργου.

Τί εἶχε λοιπὸν νὰ φοβηθῇ;

Ἐπανήλθε πλησίον τῆς Σολάντζης, ἥτις ποσῶς δὲν εἶχε κινήθῃ.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θέλω νὰ σοὶ παραχωρήσω ὅ,τι μοὶ ζητεῖς. Νὰ ὑπακούσω εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ σὲ κάμω νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ φλογεροῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι διὰ σέ, καὶ τὸν ὁποῖον σοὶ ἀποδεικνύω. Εἶσαι ἰδική μου. Μοὶ ἀνῆκει. Ἐλθέ! σὲ ἰκετεύω! Τί μὰς μέλλει διὰ τὸν κόσμον; Τί ἀνάγκην ἔχομεν νὰ σκεπτόμεθα τοὺς ἄλλους! Καὶ διατί νὰ φροντίζωμεν διὰ τοὺς ἀνοήτους αὐτούς, οἱ ὅποιοι διακινδυνεύουν τὴν ζωὴν των ἀνευ λόγου καὶ χωρὶς σκοπόν! Ἐγὼ δὲν βλέπω εἰμὴ τούς ὀφθαλμούς σου, οἱ ὅποιοι μὲ φλέγουσιν, εἰμὴ τὴν κόμην σου, ἥτις μὲ μεθύει, εἰμὴ τὸ στήθος σου, ὅπερ ἄλλῃ, εἰμὴ σὲ τέλος, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, τὴν ὁποίαν λατρεύω καὶ ποθῶ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θὰ θραύσω πᾶν ὅ,τι μὲ ἐμποδίζει. Ἐλθέ!

Καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὴν σύρῃ πρὸς αὐτόν.

Ἐκείνη ἀντίστατο μὲ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην ὑπὸ φοβερᾶς ἀγωνίας, μὴ τολμῶσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀντιπάθειάν της.

Ἐπεθύμει τὸν θάνατον καὶ κατηράσθη τὴν Σιμώνην.

Καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ὑπέκυπτεν, ὅτε ἀπλετοὺς φῶς ἐπλήρωσε τὸ δωμάτιον.

Ἡ Σολάντζη ἀφῆκε κραυγὴν καὶ διαφυγοῦσα τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον.

Διατί νὰ μὴ ἐκαίετο ὁ πύργος, ὥστε διὰ τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ πυρὸς νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τοῦ μισητοῦ ἐκείνου ἔρωτος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Τὸ χωρίον καίεται.

— Ὅλγαι καλύβαι, τὰς ὁποίας θὰ ἀνορθώσουν ταχέως. Ἔσο καλὴ πρὸς ἐμέ, Σολάντζη, καὶ φανοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅσον θελήσῃς γενναία. Τὰ πάντα θὰ σοὶ συγχωρήσω, τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷς ὅσον ἐγώ.

— Ἀ; ἀναβάλλωμεν ἀκόμη, τῷ εἶπε, σὲ ἰκετεύω.

Τὸ θέαμα ἦτο φοβερόν, ἀλλ' ἐπιβάλλον.

Ἐκαίετο τῷ ὄντι ὁλόκληρον τὸ Σεβάν.

Τὸ Πριερεῖ ἐκαίετο καθάπερ καὶ τὸ λοιπὸν χωρίον.

Μόνον ἡ ἐκκλησία δὲν ἐκαίετο.

Τὸ κωδωνοστάσιον ἵστατο ἔτι, ἀντανάκλόν τὰς περιβαλλούσας αὐτὸ φλόγας. Ἐφαίνετο οἶονεϊ σιδηρᾶ δοκὸς ἐπὶ τοῦ ἀκμῶνος σιδηρουργείου.

Ἡ Σολάντζη ἀγωνισα ἐθεᾶτο τῆς καταστροφῆς.

Ὁ μαρκήσιος τῇ ἐπιθύρῳ εἰς τὸ οὐς τὴν ἀπαυστον αὐτοῦ παράκλησιν:

— Ἐλθέ!

— Ὅχι, ὅχι ἐδῶ! ὅχι εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, ὅχι κατὰ τὴν φοβεράν ταύτην νύκτα, ἐπανελάμβανεν ἐκείνη.

Ἐπὶ τέλους, παρὰ τὴν ἀντίστασίν της, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, τὴν ἔσυρεν ὡς λείαν καὶ ἔρριψεν αὐτὴν ἐπὶ διβανίου, ἐφ' οὗ ἔμεινεν κεκμηκυῖα καὶ μᾶλλον νεκρὰ ἢ ζῶσα.

Ὁ μαρκήσιος ἔσπευσεν ὅπως κλείσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, ἡ θύρα ἐκείνη ἠνέωχθη.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐνταῦθα ἐπανήλθον καὶ πάλιν ἀμέσως ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ δυσπιστία παρὰ τῷ γέροντι Ἐπιτρόπῳ. Ἐὰν ὁ ἅγιος, ὁ μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ εὐλαβούμενος, ἤθελε κρημνισθῇ ἐκ τοῦ βωμοῦ του καὶ πέσει πρὸ τῶν ποδῶν του, συντριβόμενος εἰς χίλια τεμάχια, πάλιν δὲν θὰ ἐξεπλήττετο τόσον ὁ πατήρ Ἐπίτροπος. Ἡτένισεν ἐκ νέου τὴν Πεπίταν μετὰ δυσπιστίας ὥστε ἀμφιβάλλων ἂν τοῦτο ἦτο ἀλήθεια καὶ οὐχὶ προαίσθησις τῆς γυναικείας ματαιοφροσύνης. Τόσον ἀκραδάντως ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ δὸν Λουδοβίκου, καὶ τὸν μυστικισμόν του.

— Μὲ ἀγαπᾷ, εἶπεν ἐκ δευτέρου ἡ Πεπίτα, ἀπαντῶσα εἰς τὸ δύσπιστον ἐκείνο βλέμμα.

— Σεῖς αἱ γυναῖκες εἰσθε χειρότεραι τῶν χολῶν, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος. Πετᾶτε τὰ καλόθερα κατὰ τὴν μεγίστην αὐτῶν χρεῖαν.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ; Εἶμαι πολὺ κακὴ!

— Ἔστο, χάριν τοῦ Θεοῦ! Ἐλα, ἡσύχασε. Ἡ εὐπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀπειρος. Διηγῇτί μου τί συνέβη.

— Τί συνέβη; Συνέβη ὅτι τὸν θέλω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ὅτι τὸν λατρεύω, ὅτι ἐπίσης μὲ ἀγαπᾷ, ἂν καὶ ἀγωνίζεται ὅπως καταπνίξῃ τὸν ἔρωτά του, καὶ ἴσως θὰ τὸ κατορθώσῃ, καὶ ὅτι καὶ σεῖς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζετε, ἐπταίσατε πολὺ εἰς ὅλα αὐτά.

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πταίω ἐγώ;

— Διὰ τῆς ἄρκας, ἰδιαζούσης ὑμῖν ἀγαθότητος, δὲν ἐκάνατε ἄλλο, εἰμὴ νὰ μοὶ ἐπαινῆτε τὸν δὸν Λουδοβίκον, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εἶπατε καὶ εἰς αὐτόν τὰ μεγαλειότερα ἐγκώμια περὶ ἐμοῦ, ἂν καὶ πολὺ ὀλίγον εἶμαι ἄξια... Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν; εἶμαι ἐκ σιδήρου ἐγώ; Μήπως ἔχω πλεονία τῶν εἰκοσι ἐτῶν;

— Ἐχεις πάρα πολὺ δίκαιον. Εἶμαι

ἕνας τρελλός. Συντέλεσα τὰ μέγιστα εἰς τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Ἐωσφόρου.

Ὁ κύριος Ἐπίτροπος ἦτο τόσον ἀγαθὸς καὶ τόσον ταπεινός, ὥστε ὅτε ἔλεγε τὰς φράσεις ταύτας ἦτο τεθορυβημένος καὶ συντετριμμένος, ὡς ἂν αὐτὸς ἦτον ὁ ἔνοχος καὶ ἡ Πεπίτα ὁ δικαστής.

Ἐνόησεν ἡ Πεπίτα τὸν τραχὺν ἐγωισμόν, μεθ' οὗ εἶχε θεωρήσει συνένοχον καὶ μικροῦν δειν καὶ κύριον δράστην τοῦ σφάλματός της τὸν πατέρα Ἐπίτροπον, καὶ τῷ εἶπεν:

— Μὴ λυπεῖσθε, πάτερ μου. Μὴ λυπεῖσθε, πρὸς Θεοῦ! Ἰδέτε πόσον εἶμαι διεστραμμένη! Ὑποπίπτω εἰς βαρύτατα ἁμαρτήματα, καὶ ζητῶ νὰ ἀποδείξω ὑπόλογον δι' αὐτὰ τὸν καλλίτερον καὶ ἐναρετώτερον τῶν ἀνθρώπων! Οὐχὶ οἱ ἔπαινοί σας πρὸς ἐμέ διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου καὶ ἡ ὀλίγη φρόνησίς μου μὲ κατέστρεψαν.

Καὶ ποτὲ ἂν δὲν μοὶ ὁμιλοῦσατε περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ δὸν Λουδοβίκου, περὶ τῶν γνώσεών του, τῆς εὐφυΐας του, καὶ τῆς ἐνθουσιώδους καρδίας του, ἐγὼ ἤθελον ἀνακαλύψῃ ταῦτα ἀκούουσα αὐτὸν ὁμιλοῦντα, διότι ἐπὶ τέλους, δὲν εἶμαι τόσον στενοκέφαλος καὶ ἀγροῖκος. Ἐκτός τούτου μὲ προσεῖλκυσε διὰ τῆς ὠραιότητος τοῦ προσώπου του, διὰ τῆς φυσικῆς διακρίσεως καὶ ἀπροσπονήτου κομψότητος τῶν τρόπων του, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τῶν πλήρων πυρὸς καὶ εὐφυΐας, καὶ δι' ὁλοκλήρου, τέλος, τοῦ ἀτόμου του, ὅπερ μοὶ φαίνεται ἀξιαγάπητον καὶ θεληματικόν. Οἱ ἔπαινοί σας μόνον συνετέλεσαν νὰ κολακεύωσιν τὴν ἐπιθυμίαν μου, ὅχι νὰ διεγείρωσιν αὐτήν.

Μὲ ἐμάγευσαν, διότι συνέπιπτον μὲ τὰς ιδέας μου, καὶ ἦσαν οἶονεϊ ἡ κολακευτικὴ ἡχώ, καίτοι ἀσθενεστάτη, τῶν σκέψεών μου. Τὸ εὐγλωττότερον ἐγκώμιον, ὅπερ εἶχετε κάμει πρὸς ἐμέ διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον, δὲν συνεκρίνετο οὐδὲ μακρόθεν εἰς τὰ ἐγκώμια, ἅτινα ἀνευ λέξεων ἐπλεξα δι' αὐτὸν ἕκαστον δευτερόλεπτον, ἕκαστην στιγμήν, ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς μου.

— Μὴ ἐξάπτεσθε, κόρη μου! διέκοψεν ὁ Ἐπίτροπος.

Ἡ Πεπίτα ἐξηκολούθησε μετὰ μειζωνος ἐξάψεως:

— Ἀλλ' ὁποῖα διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐγκωμίων σας καὶ τῶν σκέψεών μου! Ὑμεῖς διεβλέπετε καὶ ἐσκιαγραφεῖτε ἐν τῷ δὸν Λουδοβίκῳ τὸ παραδειγματικὸν πρότυπον τοῦ ἱερέως, τοῦ ἱεραποστόλου, τοῦ ἀποστολικοῦ ἀνδρός, ὅτε μὲν κηρύσσοντας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς μακρυνὰς χώρας, καὶ προσηλυτίζοντας ἀπίστους, ὅτε δὲ ἐργαζομένου ἐν Ἰσπανίᾳ πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ γοήτρου, τόσον τὴν σήμερον ἐλείποντος ἐνεκεν τῆς ἀσθενείας τῶν μέν, καὶ τῆς ἐλλείψεως ἀρετῆς, φιλανθρωπίας καὶ παιδείας τῶν δέ. Ἐγώ, τοῦναντίον, ἐφανταζόμην αὐτὸν χαρίεντα, ἐρωτευμένον, λησμονοῦντα τὸν Θεὸν δι' ἐμέ, θυσιαζοντά μοι τὴν ζωὴν του, δίδοντά μοι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ὄντα στήριγμά μου, προστασίαν μου, γλυκὺν σύντροφόν μου. Ἐπε-